

enkelte Fag og har mindre Klasser, og vi vide, at nogle Børn ikke kunne lære saa meget som andre, der i deres Hjem leve i en aandelig Atmosfære, som vækker Lærelysten og Lærenemheden. Men alle disse Anlæg, som ere nedlagte i Børnene indtil 11—12 Aars-Alderen, maa ikke længere udvikles, dem har Staten ikke Brug for. Ja, hvis det var til Skade for andre, at de udvikledes, var det en anden Sag, men det er ikke til Skade for nogen. Hvis den ærede Minister f. Eks. vilde se Skoleprogrammerne efter fra jydsk Skoler, vil han finde, at der i mange Latinskoler der er Sønner af Husmænd, som have sat deres Børn i Latinskolen. Overgangen fra den ene Skole til den anden har hidtil ikke været svær, og man kan yderligere lette den, i hvert Tilfælde bliver det altid kun et Pengespørgsmaal at gøre denne Overgang saa let som muligt. Men nu er det ganske anderledes. Altsaa til 11—12 Aars-Alderen maa Børnene ikke lære for meget, og de Fordringer, der stilles efter det ministerielle Cirkulære, ere, siger jeg, Fordringer, som Klodrianer kunne opfylde.

Med Rette akcentueres det i dette Cirkulære i Overensstemmelse med den kongelige Anordning og til Dels Loven, at Hovedvægten skal lægges paa Dansk, Regning og Skrivning. Men nu staar der i Cirkulæret disse mærkelige Ord: „Hvis Eleven ikke i alt væsentlig gør Fyldest her, skal der nægtes ham Optagelse“, og saa staar der, vel at mærke fire Sider senere: „Viser han sig paa et eller andet ikke uvæsentligt Punkt mindre tilfredsstillende, er det dog for strængt at nægte ham Optagelse“, hvis Manglen kan rettes i Feriens Løb. Den eller dem, der ikke kunne opfylde de tarvelige Fordringer, der stilles i det ministerielle Cirkulære, skal der nægtes Optagelse, men de skulle, hvis det kan ske, som der staar, „uden at lide noget væsentligt Tab af Feriens Forfriskelsestid“, have Lov til at prøve 5 Uger efter. Hvad vedkommende ikke har lært i 5 Aar, viser han sig maaske at kunne, naar han bliver prøvet 5 Uger efter. Det er den rene Humbug. Den Slags Prøver er fuldstændig hen i Vejret. De Fordringer, der stilles, siger jeg, i de enkelte Fag, Dansk og Regning, ere ganske overordentlig smaa . . .

Formanden: Under Hensyn til, at det er Finanslovforslaget, der behandles, skal jeg henstille ikke for stærkt at fordybe sig i Detailler paa et derfra saa fjernliggende Område.

Ellinger: Jeg skal følge den ærede Formands Opfordring og blot kort omtale to Fag. Der er Tysk, som den ærede Minister bestemt advarer Forberedelseskolerne mod at lære Drengene. Nu er det saa glædeligt, at mange Forberedelseskoler kunne bryde sig fejl om den ærede Ministers bestemte Advarsel, men naar den ærede Minister i sit Cirkulære tilføjer: for at ikke Eleverne skulle staa i Mellem skolen paa et forskelligt Trin, saa er det derved tydelig tilkendegivet, at de, der kunne lære mere, maa endelig ikke gøre det, ellers kunne vi ikke faa alle Klodrianer eller dem med, der af andre Grunde staa paa et lavere Standpunkt. Maa jeg endnu nævne, at den ærede Minister opstiller en højst mærkelig Fordring i Historie. I Cirkulæret staar der, at man ikke kan forlange saa meget, men at man nok kan forlange, at Eleven skal vide, om historiske Begivenheder ere foregaaede for nylig eller for længe siden. Vi ere alle enige om, at det er *længe siden*, Palnatoke skød Æblet af Hovedet paa sin Søn, der er dem, der sige, at det endog er saa længe siden, at det — for at bruge et populært Udtryk — næsten turde være Løgn. Jeg vilde da gerne spørge den højtærede Minister, som jo kommer paa højere Steder, om f. Eks. Christian den IV skulde være død *for nylig*. Jeg har jo tænkt mig, at det er længe siden, men dog ikke saa længe siden, at det er Løgn. Men hvad er egentlig i Historien sket „for nylig“ i Modsætning til, hvad der er sket „for længe siden“? Nu f. Eks. Minister- og Forladelse: Systemskiftet, det er da vel sket „for nylig“? Ganske vist, der var i Sommer flere af Ministeriets Tilhængere, der gjorde denne Betragtning gældende paa Valgtribunerne som Undskyldning for forskellige af Ministeriets store og gode Handlinger, men denne Fortolkning af det „for nylig“ vilde Befolkningen dog ikke acceptere. Men Folkets Dom er nu imidlertid ikke Guds Dom — undtagen naturligvis i Køge. Altsaa Ministeriets Tiltræden er en Begivenhed, som er foregaaet, tør jeg vel nok sige, for nylig, hvis overhovedet noget er foregaaet for nylig. Men nu synes jeg, det er længe siden, — ja, det er vanskeligt, hvad skal jeg tage — at jeg har spist Frokost. Jeg vil naturligvis ikke være saa blasfemisk at sammenstille disse to Begivenheder som havende samme verdenshistoriske Betydning, men jeg nævner Eksemplerne saa skarpe for at vise, at Betegnelserne „for længe siden“ og „for nylig“ i mange Henseender ere relative. Jeg vil anbefale